

عنوان مقاله:

نقش معماری و فضاهای شهری در شکل دهی مناسب به جایگاه افراد کم-توان حرکتی در راستای تحقق پایداری اجتماعی

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی بومی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

قاسم جغتایی - مربی و عضو هیئت علمی گروه معماری موسسه آموزش عالی اشراق بجنورد

خلاصه مقاله:

معماری دوباره ساختن زمین به عبارتی دخالت در طبیعت برای ادامه حیات است. توجه به نیازهای اجتماعی افراد به عنوان رکنی اساسی در جهت بقای حیات، اهمیت به سزایی دارد. به نظر می رسد جامعه امروز همه افراد را در خود جای نمی دهد و فضاهای شهری معاصر فقط برای قشر خاصی طراحی شده اند. حضور تمامی افراد سالم یا کم توان حرکتی در سطح شهر، از اهمیت بالایی برخوردار است؛ چرا که شهر نباید تنها محل سکنی گزیدن دسته ی خاصی از افراد باشد و باید دربرگیرنده همه روحیات، افکار، آداب و رسوم، اعتقادات و احساسات تمامی افراد باشد. جامعه ی هدف این پژوهش، افرادی هستند که برای تردد در فضای شهری از صندلی چرخدار و یا کالسکه استفاده می کنند که به آن ها عبارت افراد کم-توان حرکتی اطلاق می گردد. در صورت عدم حضور این افراد در جامعه، علاوه بر آسیب پذیری آن ها، والدین و همراهان آن ها نیز برای مدت زمان طولانی از شرکت در فعالیت های دسته جمعی و به عبارتی از حیات اجتماعی محروم هستند. در رابطه ای که این افراد با شهر دارند، می توان بیان داشت که شهر دچار معلولیت ارتباطی است، چرا که عدم طراحی مناسب سبب ایجاد این امر گشته است. نتایج این پژوهش نشان می دهد که عدم حضور افراد کم توان حرکتی و همراهان آن ها در جامعه، می تواند پایداری اجتماعی را دستخوش تغییر گرداند.

کلمات کلیدی:

افراد کم توان حرکتی؛ پایداری اجتماعی؛ معماری؛ صندلی چرخدار؛ کالسکه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/544915>

